

for at bebrejde Referatet Noget — det ligger ganske udenfor min Interesse enten at anerkjende eller uinderkjende Referatet, det er mig ganske ligegyldigt — men fordi jeg ikke vil have sagt, at jeg antaa det for noget daarligh, at der sidder Officerer i Bestyrelsen. Jeg anser det tværtimod for noget meget godt, saa meget mere som jeg tror, at de Officerer, som i den seneste Tid have siddet i Bestyrelsen, og navnlig de, som nu sidde der, ere Mænd, som have en meget stor Fortjeneste af Skyttesagen og have arbejdet saaledes, at man fra alle Sider, ogsaa fra os andre dødelige og borgerlige Menneskers Side, har ydet dem fuld Anerkjendelse af deres Loyalitet, Varme og Interesse for Sagen. Derfor ønsker jeg meget at fralægge mig enhverjomhøjest Andel i Udtalelser af den Art.

Indenrigsministeren (Singerslev):

Saa, jeg er nødsaget til endnu et Øieblik at dvæle ved et Par af de Punkter, det ærede Medlem har berørt overfor mig. Hvad Skytteforeningerne angaar, brugte jeg for det første Udtryk „Forskole for Hæren“. Jeg har naturligvis nøie set, hvad jeg underskrev i sin Tid, og jeg kan unægtelig ikke se andet, end at disse Ord udtrykke fuldstændig, hvad der staar i § 1 i de nu approberede Vedtægter for Skytteforeningerne. Jeg havde ikke for Teksten ved Haanden, jeg har først senere staffet mig den, og jeg skal nu læse nævnte Paragraf op, saa kunne ærede Medlemmer selv dømme, og saa indgaar den i Rigsdaagsstidende. § 1 lyder saaledes: „Skyttesagens Formaal er ved Udbredelsen af Færdighed i Skydning og Legemsøvelser blandt Folket at udvikle Evnen og styrke Villien til at forsvare Fædrelandet, at forberede unge Mænd til at indtræde i Hæren og at vedligeholde Skydefærdigheden hos de ældre.“ Man kan jo have mer eller mindre Smag for de enkelte korte Udtryk, der skulle bruges, men jeg veed egentlig ikke, hvilket andet enkelt Udtryk, man skulde bruge, naar man ikke har Teksten ved Haanden. I alt Fald paa mig havde Bestemmelsen gjort det Udtryk, at man med nogen Føie kunde give det en saadan Betegnelse. Imidlertid den Sag er ikke af stor Vigtighed. Den ærede Ordfører indrømmer jo nu, at han er velfornøiet med denne Bestemmelse, og jeg mener ogsaa at man kan være tilfreds med den. Vi ere altsaa enige om, hvad der staar i Skytteforeningsbestemmelserne; om vi saa karakterisere det paa den ene eller den anden Maade har langt mindre Betydning. Den ærede Ordfører fralægger sig at have udtalt sig imod, at der

er Officerer i Overbestyrelsen, og det har den ærede Ordfører fuldstændig Ret til. Jeg tvivler heller ikke om, at han ikke kan have udtalt det, thi i den Lov, under hvilken den ærede Ordfører forterer, forsaavidt han er Formand for en Forening, der staar under Overbestyrelsen, hedder det, at af Overbestyrelsens Medlemmer skulde mindst to være tjenstgjørende Officerer i Hæren — Voilà! Jeg mener altsaa, at naar den ærede Ordfører er gaaet ind paa at vedtage den Bestemmelse og tjener under den, saa er det en Selvfølge, at han ikke kan andetsteds udtale sig imod Bestemmelsen; selv om den ærede Ordfører undertiden kan sige meget, tvivler jeg dog om, at han vilde gjøre dette. — Med Hensyn til Bemærkningen om Landbruget synes Venigheden at vinde mellem os. Den ærede Ordfører indrømmede mig nu, at de 214,000 Kr. skulde tages med. Det giver jo strax et lille Plus til de førstnævnte 80,000 Kr. Man maa vist ogsaa meget vel forstaa, at naar han vil beregne Beløbet til Industrifskolen, saa maa ogsaa Landbohøjskolens 200,000 Kr. tages med. Men skulle vi gjøre en rigtig Opgjørelse, saa kan jeg give det ærede Medlem fra Veile (Berg) Ret i, at vi maa tage Summerne paa Finantsloven og lade være at trække Noget fra. Saa komme vi til mange Hundrebetusender. Hvorledes man end regner, vil det vise sig, at Landbruget faar nu en ganske passende Understøttelse i Forhold til de andre Nævinger, men for nogle Aar siden kunde dette ganske vist ikke siges. Deraf følger imidlertid ikke, at man ikke kan gaa videre, men at sige, at det Intet eller saa godt som Intet faar, tror jeg rigtig nok er ubesøiet. Jeg maa forøvrigt tage en Forvaring overfor det ærede Medlem fra Veile (Berg) imod at jeg skulde have sagt, at nu ere vi fri for Oldenborverne i 4 Aar. Det var paa en Afbrydelse om Oldenborverne, at jeg sagde, at det var hvert 4de Aar, man kan vente sig en saa stor Bevilling. Aaret i Forveien kan det maaffe ogsaa være Tale om en større Bevilling og Aaret efter maa man have Noget til Arbeidsamling. Jeg har altsaa ikke sagt, at man ikke faar Brug for nogen Bevilling i alle Aarene — Mindst bruger man naturligvis i det Aar, der følger efter Flyveaaret — men den store Bevilling, den, som er af afgjørende finantsiel Betydning, kan man haabe kun at faae at se hvert 4de Aar.

Wagner: Jeg maa gjøre den ærede Ordfører Usigt, jeg tror ikke, at det er med blødende Hjerte, at han er gaaet ind paa at vedtage en Lov, som gaar ud paa, at vi